ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

(Ἀπὸ τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ ἰατροῦ ΔΟΓΚΡ, διευθυντοῦ τῆς εἰδικῆς κλινικῆς τῆς Ἀστυνομίας Παρισίων)

Τὰ συναισθήματα ποὺ προκαλεῖ τὸ χασίς. Εὐτυχία, χαρά, μακαριότης. Ἡ καταστροφὴ τῆς θελήσεως. Ἡ ἀπώλεια τῆς συνειδήσεως τοῦ χρόνου. Γιατροὶ ποὺ γίνονται χασισοπόται γιὰ νὰ πειραματισθοῦν. Ἡ τρομερὲς ἰδέες τῶν χασισοποτῶν. Ἄνθρωποι ποὺ νομίζουν πὼς ἔχουν... πεθάνει!... Ἡ ὑπερτροφία τῶν ἰδεῶν. Ἡ ἐξαιρετικὴ εὐαισθησία τῆς ἀκοῆς. Τὸ πείραμα τοῦ φυσιολόγου Λάνζ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ μέθη τοῦ χασίς ἀρχίζει μ' ἕνα μεγάλο ἐρεθισμὸ καὶ καταλήγει σὲ μιὰ βαρυτάτη κατάθλιψη. Ὡστόσο, τ' ἀποτελέσματα τῆς μέθης αὐτῆς ποικίλουν ἀναλόγως τῆς δόσεως τοῦ ναρκωτικοῦ, τῆς ἀντοχῆς τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ χασισοπότου καὶ τῆς ψυχικῆς του καταστάσεως.

Τὸ πρῶτο ποὺ νοιώθει κανεὶς στὴν ἀρχὴ τῆς χρήσεως τοῦ χασίς, εἶνε μιὰ συναίσθησις εὐτυχίας φυσικῆς καὶ ἠθικῆς, μιᾶς ἐσωτερικῆς χαρᾶς καὶ μακαριότητος, τῆς ὁποίας τοῦ κάκου προσπαθεῖ νὰ βρῇ τὴν ἀφορμή. Νοιώθει κανεὶς τὸν ἑαυτό του εὐτυχισμένο, τὸ λέει καὶ τὸ διαχηρύσσει στοὺς ἄλλους μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ ζητάει νὰ τὸ ἐκφράσῃ μὲ κάθε τρόπο. Μὰ ἂν τὸν ρωτήσῃ κανεὶς τί εἴδους εὐτυχία αἰσθάνεται, αὐτὸ τοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ καθορίσῃ.

Τὸ δεύτερο φαινόμενο ποὺ ἐπακολουθεῖ μετὰ τὴν ἀκαθόριστη αὐτὴ εὐτυχία, εἶνε ὁ ἐρεθισμὸς καὶ ἡ βαθμιαία κατάπτωσις τῶν δυνάμεων, τὶς ὁποῖες διαθέτουμε γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦμε τὶς σκέψεις μας ὅπως μᾶς ἀρέσει. Ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου κάμπτεται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ χασίς, ἡ μνήμη καὶ ἡ φαντασία κυριαρχοῦν μέσα στὸν ἐγκέφαλο, τὰ πράγματα ποὺ τὸν περιστοιχίζουν τοῦ φαίνονται πειὰ ἀδιάφορα καὶ ξένα καὶ παραδίδεται ὁλόκληρος στὰ πράγματα τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος... μὲ ἄλλους λόγους κοιμᾶται βλέποντας ὄνειρα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο οἱ τριφηλοὶ Ἀνατολῖτες προσπαθοῦν νὰ δημιουργοῦν τὰ ὄνειρα αὐτὰ ὅσον τὸ δυνατὸν ἡδονικώτερα, καὶ καπνίζουν τὸ χασὶς στὸ βάθος τοῦ χαρεμιοῦ των, περιστοιχισμένοι ἀπὸ τὶς γυναῖκες τους, ὑπὸ τὴ γοητεία τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ χοροῦ. Ἔτσι μεταφέρονται, πρὶν ἀκόμη πεθάνουν, στὸν Παράδεισο, ποὺ ὁ Προφήτης τους τοὺς ἔχει ὑποσχεθεῖ γιὰ τὴν ἄλλη ζωή.

Ἡ τρίτη κατάστασις, στὴν ὁποία περιπίπτει ὁ χασισοπότης, εἶνε ἡ ἀπώλεια τῆς συνειδήσεως τοῦ χρόνου καὶ τοῦ διαστήματος. Ὁ καιρὸς τοῦ φαίνεται στὴν ἀρχὴ ἐξωφρενικὰ μακρύς, ἔπειτα τὰ λεπτὰ μεταβάλλονται γι' αὐτὸ σὲ ὧρες καὶ ἡ ὧρες σὲ ἡμέρες. Τέλος χάνει κάθε ἀκριβῆ ἀντίληψη τοῦ χρόνου καὶ, μέσ' στὸ μυαλό του, τὸ παρελθὸν μὲ τὸ παρὸν γίνοντ' ἕνα.

Τότε ἐμφανίζεται καὶ μιὰ ἐξωφρενικὴ ὑπερευαισθησία τῆς ἀκοῆς. Ἡ μουσικὴ ἐπενεργεῖ μὲ τὸν πιὸ ἔντονο τρόπο στὸν χασισοπότη. Ἡ πιὸ ἁπλῆ μουσική, οἱ κροταλισμοὶ μόνο τῶν χορδῶν μᾶς ἄρπας ἢ μᾶς κιθάρας, τὸν γοητεύουν μέχρι τρέλλας καὶ τὸν βυθίζουν σὲ μιὰ κατάστασι γλυκειᾶς μελαγχολίας. Ὁ ἠθικὸς αὐτὸς κλονισμὸς μεταδίδεται καὶ στὸν ὀργανισμό, τὰ νεῦρα ἐρεθίζονται καὶ ὁ χασισοπότης, ἔστω καὶ ἂν δὲν ξέρει χορό, σηκώνεται πολλὲς φορὲς καὶ χορεύει.

Διάφορες ἔμμονες ἰδέες τὸν κυριεύουν συγχρόνως, ἰδέες φριχτές, τρομερὲς καὶ τρελλές. Ὁ διάσημος γιατρὸς Μορὼ ντὲ Τοὺρ κάποτε ποὺ μὲ τὸ συνάδελφό του Ὡμπὲρ Ρὸς κάτνιζαν χασίς, γιὰ ἐπιστημονικοὺς λόγους, κατηγοροῦσε τὸ φίλο του ὅτι τὸν εἶχε δηλητηριάσει κι' ἔπειτα πίστευε πὼς ἦταν νεκρὸς καὶ ὅτι ἐτρόκειτο νὰ τὸν ἐνταφιάσουν. Μιὰ ἄλλη φορὰ πάλι, ἕνας νέος, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ χασίς, νόμιζε πὼς εἶχε πεθάνει. Τότε ἕνας φίλος του κρέμασε στὸν τοῖχο ἕνα προσκέφαλο καὶ δείχνοντάς του το, τοῦ εἶπε:

— Ἐσὺ εἶσαι κρεμασμένος ἐκεῖ... Ἔχεις πεθάνει πειά...

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ δυστυχισμένος χασισοπότης. Εἶνε φριχτὸ ὅμως ποὺ πέθανα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ τόσο νέος.

Ὕστερ' ἀπ' ὅλ' αὐτά, πανικὸς ἀρχίζει νὰ κυριεύῃ τὸν χασισοπότη μὲ τὸ παραμικρό. Ὁ γιατρὸς Μορὼ ντὲ Τούρ, ποὺ τὸν ἀναφέραμε παραπάνω, κάποτε, ποὺ εἶχε κατνίσει χασίς, ἄκουσε ἔξαφνα νὰ χτυποῦν ἡ καμπάνες μιᾶς ἐκκλησίας. Ἀμέσως, τέτοιος τρόμος τὸν κατέλαβε, ὥστε θέλησε νὰ φύγῃ, νὰ τρέξῃ, νὰ πηδήξῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο... Ἡ ἀρχαῖες παναπλίες ποὺ ἦσαν κρεμασμένες στὸν τοῖχο τὸν ἐτρόμαξαν καὶ οἱ φίλοι του τοῦ φαινόντουσαν γιὰ ἐχθροί.

Τὸ τελευταῖο φαινόμενο τῆς χασισικῆς μέθης εἶνε ἡ ὀφθαλματάτες καὶ ἡ παρασθήσεις. Ἔτσι πολλοὶ χασισοπόται νομίζουν ὅτι μεταμορφώνονται σὲ διάφορα ζῶα, σὲ ἀντικείμενα...

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ψυχολογικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ χασίς συνοδεύονται καὶ ἀπὸ διάφορα ὀργανικὰ φαινόμενα, ὅπως εἶνε ἡ πίεσις τῶν κροτάφων, ἡ μεταβολὴ τῆς κανονικότητος τῶν ἀναπνοῶν, ἡ νευρικὲς ἀνησυχίες, ἡ ἐπιταχύνσεις τῶν παλμῶν, ἡ βαρύτης τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν, ποὺ προέρχεται ἀπὸ ψῦξι τῶν ἄκρων.

Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς μέθης, μιὰ παράδοξη εὐθυμία καταλαμβάνει τὸ χασισοπότη. Μπορεῖ, ἀκούγοντας μιὰ λέξι χωρὶς σημασία, νὰ ξεσπάσῃ σὲ σπασμωδικὰ γέλια ἀκράτητα καὶ παρατεταμένα, ποὺ τοῦ φαίνονται ἀτελείωτα. Συγχρόνως παρουσιάζεται καὶ τὸ φαινόμενο τῆς ὑπερτροφίας τῶν ἰδεῶν». Ἡ ἰδέες φαίνονται τότε πὼς διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα καὶ χωρὶς καμμιὰ συνοχή. Ἡ συγκινήσεις γίνονται ἐξαιρετικὰ ἔντονες καὶ παράδοξες. Τὰ πιὸ ἁπλᾶ πράγματα παρουσιάζονται δραματικώτατα στὰ μάτια τοῦ χασισοπότου, ὁ ὁποῖος παίρνει τραγικὲς ἐκφράσεις ὅταν θέλει ν' ἀναγγείλῃ ὅτι ἡ ὥρα εἶνε περασμένη ἢ ὅτι φυσάει ἀέρας!

Ὁ ἐρεθισμὸς αὐτὸς τῶν συναισθημάτων συνοδεύεται, ὅπως καὶ στὴν ὑστερία, ἀπὸ τὴν ἔλλειψι κάθε θελήσεως. Ἔτσι, ὁ χασισωμένος οὔτε τὰ λόγια του μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ, οὔτε τὶς κινήσεις του.

* * *

Ὁ διάσημος φυσιολόγος καὶ ψυχολόγος Ν. Λάνζ, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ μελετήσῃ τὴν ἐπίδρασι τοῦ χασίς ἔκανε διάφορα πειράματα στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, ἀναφέρει ὅτι, ἀφοῦ ἔπιῃε 30 ἑκατοστόγραμμα χασίς, ὕστερ' ἀπὸ δέκα λεπτὰ ἔννοιωσε μιὰ περίεργη κατάστασι φυσικῆς καὶ ψυχικῆς μακαριότητος. Τοῦ φαινόταν πὼς ἡ φυσικές του δυνάμεις εἶχαν γίνει τεράστιες. Ἐν τούτοις τοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ κάνῃ μιὰ κίνησι πρὸς μιὰ καθορισμένη διεύθυνσι ἢ νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχή του σ' ἕνα ὡρισμένο ἀντικείμενο.

Φρενοπαθὴς χασισοπότης

Χασισοπότης πάσχων ἀπὸ μελαγχολίαν

Τὸ πρᾶγμα διεδόθη ἀμέσως στὸ λόχο.

— Οὔτε μιζέδες, οὐρὲ Μάνθου, οὔτε γλυκάδι, οὔτε κοικουρέτσ'; ρωτοῦσαν οἱ εὐζῶνοι.

— Τίποτα! Πατάτες κὶ καρότα κὶ σέλληνα κὶ πράσα θὰ τὰ βρίζουμι νὰ πίνουμι τοὺ ζουμί τους!

— Σὰν τὰ γουρουνία, οὔρ' Ἀμάραντι!

Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ προκομένη ἡ «ἀνόρθωσις», κ' αὐτὴ ἡ «στρατιωτικὴ ὀργάνωσις τῆς χώρας»; Γι' αὐτὸ ὁ στρατὸς ἐπαναστάτησε, γιὰ νὰρθῇ ἕνας «Φράγκος-Λελέγκος» ἐκεῖ πέρα νὰ τοὺς ταΐζῃ πράσα καὶ σέλινα νεοόρθοστα, σὰν νὰ ἦσαν κλατατσασμένες προβατίνες;

Γι' αὐτὸ ἀλλάξανε ἀκόμα καὶ τὸ χρῶμα τοῦ φεσιοῦ, τὸ κόκκινο, ποὺ θύμιζε Λαμπρή, καὶ τὸ κάνανε κιτρινωπὸ σὰν φάβα!...

Γι' αὐτὸ γράψαν ὅλοι στὰ χωριά τους:

«Νὰ ψηφίσητε τοὺν Βιζινέλου» καὶ τὸν ἔφεραν «πανίσχυρο Πρωθυπουργό;»

Ὁ ὁδλιος ὁ Ἀμάραντος καὶ τὸν κουμπάρο του ἀκόμη, ποὺ εἶχε κάλπη «ὀρφανή», τὸν μαύρισε χάριν τῆς ἀνορθώσεως.

— Νίκους Μπουλουγούρης, τοῦ εἶπεν ὁ σφαιροδότης, ὁ κουμπάρος σου. Κάλπη ὀρφανή. Ἐσὺ ἀπὸ ὀρφάνια ξέρεις!

Καὶ ὅμως ὁ Ἀμάραντος τὸν μαύρισε.

Καὶ τώρα τοὺς ἔφεραν ἕνα Φράγκο γιὰ νὰ τοὺς πεθάνῃ!...

Ἄ! Ὅλα κ' ὅλα, αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται!...

(Ἔπεται συνέχεια).

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.